

Lovrijenac

Redateljica je, kao početnica, klasični roman režirala solidno, čak odlično

"Čudesnu šumu" po knjizi Sunčane Škrinjarić režirala je Lea Anastazija Fleger

Režija je oslonjena na strukturu romana, a literarni kod vrlo je dobro transformiran u teatarski. Pripovijeda se kroz pokret i zvuk, kao i kroz riječ

Tomislav Čadež

Dubrovačke ljetne igre iznenadile su publiku dječjom predstavom na Lovrijencu. Lea Anastazija Fleger solidno je, za gotovo početnicu i odlično, režirala "Čudesnu šumu" Sunčane Škrinjarić, klasičan naš roman za djecu iz 1985.

Dakako, široj je publici poznatiji cjelovečernji animirani film iz 1986., hrvatsko-francuska koprodukcija u režiji Milana Blažekovića, koji je dizajnirao likove. Taj je rad i danas donekle zabavan, premda odbija suvremenog gledatelja svojom plošnom animacijom.

Sunčanu Škrinjarić volim, među ostalim, i iz intimnog razloga: presudila je da objavim svoju prvu knjigu ratnih stihova (jer bi se, zaključila je, svidjeli J. S., što me je bilo pogodilo upravo poput udara munje) te sam, rekao bih, osjetljiv na to kako se prezentira njezino djelo. Ovdje sam zapravo posve zadovoljan, a dramaturgiju je radila Nikolina Rafaj – ništa nije pokvarila, nešto je doduše dopisivala, instagram uvela u radnju, ali oprostit ćemo joj, premda je moglo i bez nje...

Cjelovita priča

Režija je dakle oslonjena na strukturu romana, a literarni kod vrlo dobro transformira u teatarski. Ovdje je dio kazališnog pripovijedanja podjednako pokret, zvuk, koliko i riječ. Predstava traje odmjerenih 70 minuta, ne okoliša dakle, no cjelovito iznosi priču i nije jednostavna. Jednostavan se čini rezultat: sinestezijska glazba, kostima, pokreta, dramaturgije i radnje svladava tešku kamenu masu Lovrijenca. Jedini je problem u predstavi – scenografija. To se na pet mjesta spusti odozgo po četrdesetak zelenih konopčića pa ih potom četvorica scenskih radnika privezuju i odvezuju. Samo smetaju, i konopci i sceni. Efektnije bi

bilo da se naprosto svjetlom pobojalo stupove u zeleno, cijeli prostor za igru ionako podsjeća na šumu, ali kamenu.

Znači, odlični su kostimi Zdravke Ivandije Kirigin, osobito za Vodenu Caricu, Gavrana pa i Kaktus cara te za Kor žaba, ali vjerujem da je ipak previše da jedna osoba radi i jedno i drugo. Koliko su joj kostimi uspjeli, jer im je posvetila mnogo pozornosti, toliko scenografija eto nije. Privlačna je i duhovita glazba Frana Đurovića, jedino je dojam kvarila mlitava izvedba sekteta kojim je iza stupova ravnao mladi Mateo Narančić.

Nenapadne geste

Scenski pokret Matee Bilosnić funkcionalno je maštovit, još k tome sveden u konkretne gegove koji ne traju vječno. Najuspjeliji je Gavran, kojega igra Igor Jurinić. Hitar je tek s vremena na vrijeme, dva-tri put skoči na bunar, a ostalo vrijeme je više onako fenomenološki ptica, i dobro je igra. Znači, lijepo je u predstavi to što geste nisu napadne, a radnja brbljava.

Gluma je ipak najvažnija. Jelena Miholjević toplo, sarmantno, trajno privlačno igra Dabra, a zatim se daje u lirski zanos kao Vodena carica. Kaktus cara solidno igra Romano Nikolić, ali mogao bi biti još malko zločestiji. Oduševila me mlada Ružica Maurus prije svega kao Lisica, a igra i Korjenku i Žabu. Nisam još o njoj pisao, a više sam je puta gledao. Izvanredno pjeva, daje mnogo energije na sceni, lice koje odmah zapamtiš – nadam se da ću je još mnogo puta vidjeti na Lovrijencu. Slikara, zapravo glavnu ulogu, ali, onako, zeznutu, malko "trpeću" sudržano no uvjerljivo igra isto mladi Matija Gašpari. Vini Jurčić lijepo igra Čarobnjaka, uspijeva uvjerljivo trajati u gotovo istom modu prestrašenosti. Izvrstan je dakle Igor Jurinić kao Gavran, a i kao Medvjed. Mlada glumica zanimljiva imena, Melody Martišević, najbolja je kao Krtica, a za nju bih rekao da je fizički najspremnija među ekipom, i najspretnija, a nije zaostajala ni u scenskom govoru. Ukratko, još jedna dobra dječja predstava. Kvaka je u tom što neće igrati do – sljedećeg ljeta. Šteta. □